

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Prev 303/07
14.07.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije, u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Branislave Apostolović, predsednika veća, Slobodana Spasića, Nadežde Radević, Jovanke Kažić i Milomira Nikolića, članova veća, u pravnoj stvari tužioca "AA", čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog JP "Zavod za izgradnju grada", Novi Sad, čiji je punomoćnik BA, advokat, radi duga, odlučujući o reviziji tužioca, izjavljenoj protiv presude Višeg trgovinskog suda II Pž.br.10055/06 od 04.04.2007. godine, u delu kojim je potvrđena presuda Trgovinskog suda u Novom Sadu P br. 1303/05 od 28.09.2006. godine, kojim je odbijen tužbeni zahtev da se obaveže tuženi da tužiocu isplati iznos od 2.654.313,31 dinar, sa zakonskom zateznom kamatom počev od podnošenja tužbe 14.07.2005. godine, do isplate, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka, u sednici veća održanoj 29. novembra 2007. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Višeg trgovinskog suda II Pž.br.10055/06 od 04.04.2007. godine u delu kojim je potvrđena presuda Trgovinskog suda u Novom Sadu P br. 1303/05 od 28.09.2006. godine, kojim je odbijen tužbeni zahtev da se obaveže tuženi da tužiocu isplati iznos od 2.654.313,31 dinar, sa zakonskom zateznom kamatom počev od podnošenja tužbe 14.07.2005. godine, do isplate, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Trgovinskog suda u Novom Sadu P br. 1303/05 od 28.09.2006. godine, u stavu prvom izreke, odbijen je tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se utvrdi da je Ugovor koji je zaključen između tužioca (čiji je raniji naziv "AA0", i tuženog od 12.07.1995. godine raskinut, kao i da se obaveže tuženi da tužiocu isplati iznos od 2.654.313,31 dinar sa zakonskom zateznom kamatom počev od podnošenja tužbe 14.07.2005., godine pa do isplate, te da mu naknadi troškove parničnog postupka. U stavu drugom izreke obavezan je tužilac da tuženom isplati iznos od 180.271,56 dinara na ime troškova parničnog postupka.

Presudom Višeg trgovinskog suda II Pž.br.10055/06 od 04.04.2007. godine žalba tužioca odbijena je kao neosnovana i potvrđena navedena presuda Trgovinskog suda u Novom Sadu.

Protiv drugostepene presude tužilac je, preko punomoćnika, blagovremeno izjavio reviziju, pobijajući je u delu kojim je potvrđena prvostepena presuda u stavu prvom izreke, a kojim je odbijen tužbeni zahtev da se obaveže tuženi da tužiocu isplati iznos od 2.654.313,31 dinar sa zakonskom zateznom kamatom počev od podnošenja tužbe od 14.07.2005. godine, pa do isplate, te da mu naknadi troškove parničnog postupka. Revizija je izjavljena zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Odgovor na reviziju, preko punomoćnika, podneo je tuženi i predložio da se revizija tužioca odbije kao neosnovana.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 399. ZPP, Vrhovni sud Srbije je našao da revizija tužioca nije osnovana.

U sprovedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP, na koju se u revizijskom postupku pazi po službenoj dužnosti, a revizijom se ne ukazuje na druge bitne povrede odredaba parničnog postupka iz navedene zakonske odredbe.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju parnične stranke su zaključile Ugovor od 12.07.1995. godine o privremenom korišćenju gradskog građevinskog zemljišta u trajanju od pet godina, koji je istekao 12.07.2000. godine i nije produžen. S obzirom na nedostatak dokaza, prvostepeni sud nije mogao utvrditi koliki je iznos tužilac uplatio tuženom, s tim što je utvrdio da je obaveza tužioca po Ugovoru bila da izvrši uplatu po osnovu naknade za pripremu gradskog građevinskog zemljišta. Prema odredbi člana 10. Ugovora tužilac je bio obavezan da u toku trajanja Ugovora podnese zahtev za dodelu lokacije, što isti nije učinio u toku trajanja Ugovora, a nije dokazano da ga je tuženi sprečavao u ostvarivanju tog prava iz Ugovora.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilan je zaključak nižestepeni sudovi da tužilac nema pravo na isplatu utuženog iznosa ni po osnovu naknade štete, niti po osnovu sticanja bez osnova. Ovo sa razloga što je obaveza tužioca po Ugovoru bila da izvrši uplatu po osnovu naknade za pripremu građevinskog zemljišta, te da u toku trajanja Ugovora podnese zahtev za dodelu lokacije, a što isti nije učinio, te su obaveze tuženog prema tužiocu prestale istekom Ugovora. Za svoj pravni stav nižestepeni sudovi su dali valjane i detaljne razloge, koji se navodima revizije ničim ne dovode u sumnju.

navodima revizije moći ne dovesti u pitanje.

Neosnovani su navodi revizije da iznos koji je tužilac uplatio tuženom na osnovu člana 2. Ugovora ne predstavlja naknadu za pripremu gradskog građevinskog zemljišta, nego avans – deo kupoprodajne cene, te da je pogrešan zaključak nižestepenih sudova da tužilac nema pravo na povraćaj uloženog shodno članu 23. Odluke o građevinskom zemljištu ("Sl. list Grada Novog Sada" br. 17/93 i br. 4/95).

Odredbom člana 23. navedene Odluke, koja je bila na snazi u vreme zaključenja predmetnog Ugovora, propisano je da neizgrađeno gradsko građevinsko zemljište, a koje u roku od pet godina neće biti privođeno nameni može se dati na privremeno korišćenje uz obavezu korisnika da to zemljište po isteku roka na koji je isto dato na korišćenje, preda Gradu u prvobitnom stanju bez prava na naknadu za učinjena ulaganja i za dovođenje zemljišta u prvobitno stanje. S obzirom na činjenicu da je Ugovorom jasno precizirana obaveza tužioca da izvrši uplatu samo po osnovu naknade za pripremu gradskog građevinskog zemljišta, to u skladu sa citiranom odredbom Odluke nema pravo na povraćaj – naknadu za učinjena ulaganja za dovođenje zemljišta u prvobitno stanje. Stoga su neosnovani navodi revizije da tužilac uplatu tuženom nije izvršio po osnovu naknade za pripremu gradskog građevinskog zemljišta, te da je pogrešno primenjena odredba člana 23. Odluke o građevinskom zemljištu.

Na pravilnost pobijane presude ne utiču ni navodi revizije da tužilac zbog reorganizacije u vreme vođenja spora nije bio u mogućnosti da pronađe pisanu prepisku, koju uz reviziju dostavlja, a iz koje se vidi da je iskazao nameru da postupi u skladu sa Ugovorom i da je podneo zahtev za dodelu zemljišta na trajno korišćenje. Za ove navode tužilac uz reviziju nije dostavio nikakve dokaze. Međutim, čak i da je dostavio dokaze isti ne bi mogli biti predmet ocene ovog suda, budući da se u reviziji ne mogu isticati nove činjenice i predlagati novi dokazi. Time se osporava utvrđeno činjenično stanje, a zbog čega se shodno odredbi člana 398. stav 2. ZPP, revizija ne može izjaviti. Saznanje stranke za nove činjenice i dokaze, saglasno odredbi člana 422. tačka 9. ZPP, može biti osnov za podnošenje predloga za ponavljanje pravnosnažno okončanog postupka, a ne za izjavljivanje revizije.

Odluka o troškovima parničnog postupka doneta je pravilnom primenom odredbe člana 149. stav.1. ZPP.

Sa izloženog, a na osnovu člana 405. ZPP, odlučeno je kao u izreci.

Predsednik veća-sudija

Branislava Apostolović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

ZS